

SILVIJA DEJ

Leptir
u
mrazu

Sa engleskog prevela

Tanja Jovanov

Čarobna
knjiga

*Porodici Tabke,
koja me je nadahnula svojom snagom,
saosećanjem i verom*

၁

Prvo poglavlje

„Tek je devet ujutru, a ja sam već pripita.”

Moja komšinica Roksen je širom otvorila vrata pošto sam pokucala. Stajala je ispred mene sjajnih očiju. Njena dva psa, glasni lajavi vižmaraner i još glasniji mešanac korgija i čivave, požurila su da me pozdrave.

„Kojim povodom?” Čučnula sam i pripremila se za nalet toplih, dlakavih tela. Podigla sam pogled i primetila farmerice koje su grlile Rok sine kilometarske noge i klasičnu belu košulju na zakopčavanje vezanu u čvor oko struka. Kao i uvek, bila je besprekorno opuštena.

Nasmešila se. „Ponedeljci su za mimoze, doktorka.”

„Je l' tako?” Dobro sam ugnjavila maženjem oba psa, polaskana što su se oduševili mojim dolaskom. „Ne očekuj od mene da ti protivrečim. Poznata sam po tome što tu i tamo prepisem poneko piće.”

„Ali *ti* nikad ne piješ.”

Slegla sam ramenima. „Jer nisam zabavna kad sam pijana. Samo se raspekmezim.”

Vatrena dobrodošlica koju su mi Bela i Mini priredile navela ju je da kaže: „Nedostajala si im. I meni si nedostajala.”

„Nisam bila baš toliko odsutna.” Kad sam se uspravila, čestitala sam sebi što sam uspela da izbegnem lizanje dva pomahnitala jezika.

Ostala sam bez daha kad me je Roksi privukla u srdačan zagrljaj. Bila je dvanaest centimetara viša od mene, nekoliko godina starija i neuporedivo glamuroznija i lepša.

Kad se odmakla, proučila me je, pa uz klimanje glavom došla do nekakvog zaključka. Moj pogled je klizio preko buntovnih kovrdža koje su joj padale na ramena i uokvirivale ovalno lice. Roksiine smeđe oči, nekoliko nijansi svetlije od kože, sijale su iskrenom dobrotom duše.

„Kako je na Menhetnu?” Uхватила me je podruku i uvela u kuću.

„Mahnito, kao i uvek.”

„A moj omiljeni slavni par?” Nogom je zatvorila vrata. „Jesu li još prelepi i blistavi i prljavo bogati? Je li trudna? Meni možeš da kažeš; neću reći nikom živom.”

Nasmešila sam se. I ona je meni nedostajala. Bila je tračara, ali nikad zlobna. Ipak, nije mogla da sačuva tajnu ni pet minuta.

„Da, Gidion i Eva Kros su čarobni u svakom smislu. Ali ja nisam Evin lekar, ne mogu da potvrdim da li je trudna. Dobro ti ide sakupljanje novosti, ne sumnjam da ćeš saznati među prvima.”

„Ha! Da je bar tako. Trudnoća Kajli Džener dokazala je da čak i slavni mogu da imaju tajne.” Oči su joj zasjale od uzbuđenja. „Dakle, možda je Eva trudna, ali krije.”

Mrzela sam što sam morala da je razočaram, ali... „Koliko znam, ništa od trudničkog stomačića.”

„Prokletstvo.” Napučila se. „Pa, dobro. Mladi su.”

„I zauzeti.” Radila sam za njih i znala sam to iz prve ruke.

„Šta je imala na sebi kad si je videla? Želim detaljan opis: odeća, cipele, modni dodaci.”

„Koja odeća?“ pitala sam nedužno. „Videla sam je više puta.“ Oči su joj sevnule. „Ooo, devojko. Hajde da ručamo u *Soltiju*, pa da mi sve ispričaš!”

„Ako me lepo zamoliš“, zadirkivala sam je.

„U međuvremenu...“ Raskošni miris parfema je iščileo dok je ulazila u dnevnu sobu. „Imamo mnogo tema za razgovor.”

„Nije me bilo samo tri nedelje. Šta je moglo da se dogodi?”

Pratila sam Belu i Mini do ulaza u dnevnu sobu. Poznato mesto me je opustilo. U Roksinom domu dominirala je bela boja, osvežena tamnoplavim i zlatnim šarama. Tradicionalni stil, otmen i udoban. Tu i tamo bili su raštrkani mozaički komadi živih boja – podmetači, ukrasne činije, vaze – koje je Roksi pravila, a njeni zaposleni prodavali na pijaci Pajk plejs.

Ali široki pogled na moreuz Pjudžit kroz njene prozore nadmašivao je sve ostalo.

Slika moreuza, zajedno sa ostrvima Mori i Vašon, oduzimala mi je dah. Džinovska crveno-bela barža natovarena gomilama šarenih brodskih kontejnera pažljivo se udaljavala od Takome, usporavajući da se pripremi za oštro skretanje na izlazu iz zaliva Poverti. Remorker, tako sićušan u poređenju s njom, brektao je u suprotnom pravcu. Privatni brodići, različiti po veličini, od gumenjaka do kruzera, bili su ukotvljeni blizu obale.

Nikad mi nije bilo dosta zurenja u svetlucavu vodu i plovila koja neprestano dolaze i odlaze. Zapravo, u Njujorku mi je neopisivo nedostajao taj pogled.

A kad samo pomislim da sam se nekad zaklela da bih, baš kao što sam se rodila u Velikoj jabuci, tamo i umrla. Definitivno sam se promenila.

Pogledala sam u džinovsko staro drvo na rubu stene u potrazi za upadljivom belom glavom ćelavog orla. Gola grana,

njegovo omiljeno mesto, sad je bila prazna, ali u daljini, niz aviona koji su se spuštali ka aerodromu Sitek sa severa otkrivali su u kom pravcu duva vetar. Okrenula sam se i videla Roksi kako obuva besprekorno bele cipele za šetnju.

Ustala je. „Dakle, znaš da si propustila okupljanje – ponovo. Mislim da nisi bila ni na jednom još od praznika, zar ne?”

Zašla sam za ugao da izbegnem to pitanje i uzmem pseće pivoce sa zidnih kuka u ulaznom hodniku. „Jesam li stvarno nešto *propustila*? Ne bih rekla.”

Svako meseca, na našim ulicama su se pojavljivali trouglasti znaci koji su najavljivali datum i mesto sledećeg okupljanja naše zajednice, koristan podsetnik na moja planirana poslovna putovanja u Njujork. Nisam volela skupove i izbegavala sam ih kad god sam mogla.

„Emili se pojavila s baštovanom.” Roksi mi se pridružila kačeći za svoj kaiš karabiner koji je pridržavao tubu s biorazgradivim kesicama za pseću kaku. „Zabavljaju se, što bi rekli.”

Na tu vest zastala sam u mestu i krajičkom oka pogledala pse, koji su se vrteli ukrug od uzbuđenja. „Onim klinцем? Zar njemu nije, koliko, šesnaest?”

„Bože.” Koliko lepote je stalo u taj grleni smeh. „Tako izgleda, zar ne? Zapravo mu je dvadeset.”

„Fuj.” Emili je pisala bestseler romane, a nedavno je prošla kroz bolan razvod. Pošto sam to i sama doživela, želela sam joj sve najbolje. Nažalost, komšiluk se zgražavao na njene veze s momcima koji su imali godina koliko i njen sin.

„Trauma baš može da sjebe čoveka.” Koliko god da sam saosećala, trudila sam se da ne zvučim sažaljivo.

Svi nosimo razne oklope. Moj je bio preporod.

„Slušaj, kapiram. Ali dovesti svog mlađanog dečka – i to klinca koji kosi i komšijske travnjake – na druženje sa susedima jednostavno je glupo. Kako su je gledali kad je okrenula leđa... u-hu.”

Obe smo se sagle da prikačimo poveće.

„To mi nedostaje”, našalila sam se, podsećajući sebe da pošaljem Emili poruku da mislim na nju.

„To nije sve.”

„O?” Uzela sam Mini, a Roksi Belu. Nikad se nismo dogovarale oko toga; to je prosto bila rutina. Baš kao i zajedničko šetanje pasa nekoliko puta nedeljno – ugovoreno druženje koje me je izvlačilo iz kuće na sunce, po nalogu lekara.

Roksi je skakutala od uzbuđenja. „Les i Mardž su prodali kuću.”

Zatreptala sam. „Nisam znala da su imali takve planove.”

Nasmejala se i krenula prema ulaznim vratima. „U tome i jeste fora. Nisu.”

„Čekaj, šta?” Požurila sam za njom kad je izašla. Mini je trčala pored mene, pazeći da joj ne prikleštim rep vratima.

Pogledala sam u lepo renoviranu građevinu iz sredine veka s leptirastim krovom s desne strane mog doma, zatim u tradicionalnu kuću odmah iza nje koja je pripadala Lesu i Mardž. Naše kuće su, uključujući i Roksinu, imale jedinstvene placeve postavljene između ostalih kuća u ulici i moreuza, i tako su pružale pogled na vodu, kao i izuzetnu privatnost – i to sve na dvadeset minuta vožnje od aerodroma.

Roksi je usporila. Kad sam je sustigla, pogledala je u mene. „Dan nakon što si odletela u Njujork, na prilazu se zaustavio

rendž rover. Tip im je ponudio gotovinu da je prodaju – i isele se – za četrnaest dana.”

Zastala sam upola koraka, i Mini se odmah zapetljala u povodac. Pas mi je uputio, rekla bih, razdražljiv pogled, pa nastavio napred. „To je ludo.”

„Zar ne? Les nije hteo da kaže kolika je bila ponuda, ali mislim da je bila ogromna.”

Dok smo hodale strmim kolskim prilazom, zabacila sam glavu da osmotrim niz kuća na padini. Njihovi veliki prozori podsećali su na oči začuđenog deteta. Naš mali deo moreuza je nekad bio tajna, ali kad su Sijetl i Takoma doživeli građevinski bum, otkrili su nas. Mnoge kuće su doživljavale velika renoviranja da se prilagode ukusu novih vlasnika.

Kad smo stigle do puta, skrenule smo levo. Na desnoj strani pružala se slepa ulica.

„Pa, ako su oni srećni”, rekla sam, „srećna sam i ja.”

„Zbunjeni su. Svašta im se desilo odjednom, ali mislim da su zadovoljni odlukom.” Roksen je stala kad i Bela. Sačekale smo da dva psa obeleže svoje uobičajeno mesto na šljunku kraj asfalta. U našem kraju nije bilo ivičnjaka na ulicama i nije bilo staza. Samo prelepi travnjaci i obilje rascvetalog rastinja.

„Svi smo pokušali da izvučemo nešto od njih”, nastavila je. „Ali ni reč o prodaji.” Pogledala me je postrance. „Otkrili su tek nešto o kupcu.”

„Zašto me tako gledaš?”

„Zato što i Majk i ja mislimo da je kupac neko slavan. Filmski režiser. Ili umetnik. Možeš li da zamisliš? Prvo Emili, autorka bestselera. Onda ti, hirurg sa rijaliti-emisijom. Sad i taj tip! Možda sedimo na novom Malibuu – život na plaži, samo bez požara i državnih poreza!”

Kad je Roksi spomenula Majka, svog muža, izmamila mi je potajni osmeh. Bivši stanovnik Njujorka bio je prijatna veza sa svim onim što sam ostavila zbog novog života koji sam stvorila – stvarnosti koja je upravo bila poljuljana odlaskom dragih komšija.

„Koje tragove istražujete?“, pitala sam, rešivši da prihvatim igru. Ako sam išta naučila u prethodnoj godini, to je da živim s onim što ne mogu da promenim. Težak zadatak za nekog ko voli da drži sve konce u rukama.

„Les reče da tip nije hteo ni da vidi unutrašnjost kuće. Rekao je kako nema potrebe. Već je znao da je 'svetlo savršeno'. Mislim, ko bi to rekao? Mora da ima veze s vizuelnom umetnosti, zar ne?“

„Možda“, oprezno sam se složila, uznemirena neočekivanim razgovorom. Put se oštro uzdizao ispred nas; nagib je bio dovoljno strm da osetim malo bolnog zatezanja u butinama. „Ali ne znači da je slavan.“

„Slušaj dalje“, odvrtila je zadihano. „Les nije odao brojke, ali jeste rekao da je ludo što tip nije kupio onu kućerinu na kraju ulice. Traže za nju tri i po miliona!“

To me je zbunilo. Les i Mardž imaju – *imali su* – lepu kuću, ali daleko od toga da je toliko vredela.

„Mislim da sam videla kupca jednom kroz onaj veliki lučni prozor u dnevnoj sobi“, nastavila je Roksi. „I vrlo zgodnu plavušu. Supermodel, mršava, s nogama odavde do večnosti.“

Već sam dahtala kad smo stigle do vrha; Roksi je odlazila u teretanu gotovo svakog dana i bila je izdržljiva.

Polu kilometra dalje, ulica desno je vodila do Deš Pointa. Dalje odatle i pravo napred, put se ponovo spuštao do nivoa vode. Tamo se nalazio Redondo Bič, kao i *Solti*, restoran

podignut na vodi s raskošnim pogledom na zaliv Poverti dokle oko seže. Upravo sam se spremala da pevam hvalospeve *Soltijevoj* čorbi od morskih plodova kad se iza ugla pojavio muškarac u punoj brzini. Njegova iznenadna pojava me je uznemirila. Kad sam ga pažljivije pogledala, zastala sam upola koraka. Dah mi je zapeo u plućima.

Ne znam šta je na njemu bilo lepše, pa je moj um pokušao da upije celu sliku. Odeven samo u crni šorts i patike, bio je praznik za oči. Preplanula koža, tetovaže isprepletane preko celih ruku, mišići gipki, vlažni od znoja.

A lice. Izvajano. Snažna brada. Brutalno, zapanjujuće zgodan. Roksi, udaljena metar-dva od mene, tiho je zviznula. „Prokleta zgodan.”

Njen glas me je trgnuo iz šoka. Duboko sam udahnula. Koža mi je bila vruća i vlažna. Puls mi se ubrzao, i to ne samo od napora.

Isprva nas nije video, iako je trčao u našem pravcu. Misli su mu bile negde drugde, telo na autopilotu. Duge snažne noge su mu proždirale asfalt. Ruke su mu se njihale ritmički, kontrolisano. Zadivljujuće kako mu se telo elegantno kretalo pri takvoj brzini, aerodinamično i delotvorno. Bilo je i lepote i snage u lakoći njegovog koraka, i nisam mogla prestati da zurim. Bila sam svesna toga i trebalo je da skrenem pogled, ali *nisam mogla*.

„Vidiš li ovo?“, pitala je Roksi, i sama zatečena prizorom.

Zanesenost je razbio mahnuti lavež. Bela i Mini su primetile stranca koji je brzo trčao prema nama.

„Hej!” Roksi je obuzdala Belu privlačeći je bliže. „Prestani!”

Ali *ja* sam bila previše opčinjena da bih reagovala na vreme. Mini je rešila da potrči za njim. Povodac mi je iskliznuo iz

ruke kao da ga nisam ni držala. Nisam uspela da je uhvatim. Njene zdepaste noge su se kretale tako brzo, kao u magli, dok se nije sudarila s *njim*.

„Prokletstvo.” Trčala sam i ja prema njemu, i video me je. Nije se iznenadio kad se prenuo iz misli pošto je naleteo na dve bučne žene i njihove pomahnitale pse. Usne su mu se stegle u čvrstu liniju kad je, prenuvši se iz sanjarenja, oštro pogledao u nas. I nije usporio.

Osećaj mi je govorio da se sklonim, pobegnem. Pobesneli ciklon je vitlao ka meni i osećaj za samoočuvanje je upozorio na povlačenje.

„Mini!” viknula sam, pružajući ruku prema povocu dok sam trčala. Promašila sam metu. „Prokletstvo.”

„Mini Medo!” prasnula je Roksi. Maleni psić se smesta zaustavio pa potrčao ka svojoj gazdarici.

I ja sam bila hitra. Da bih izbegla muškarca koji je trčao ka meni, uputila sam se ka drugoj strani ulice.

„*Tigan!*”

Kad me je Roksi panično pozvala, okrenula sam glavu... i videla kako krajsler 300 juri pravo na mene.

Adrenalin je šiknuo i pohrlila sam napred. Od zvuka kočnja naježio mi se vrat. Udario me je otpozadi takvom silinom da sam poletela s puta na komšijski travnjak.

Zapanjenoj i preplašenoj, trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da sam dobro.

I da onaj zgodni, snažni, oznojeni frajer od kojeg sam bežala leži na meni.